

FOTOGRAF FESTIVAL X NEROVNÝ TERÉN X UNEVEN GROUND

CZ significant other, unknown place – unknown other, significant place

8. 10. - 01. 11. 2020

Výstava vznikla na základě dlouhodobé spolupráce studentů v rámci workshopu Uneven Ground. Ten byl jedním z přípravných projektů Fotograf Festivalu. Zahraniční studenti pražské FAMU a HBK v Brunšviku se při něm zaměřili na pojmy jinakosti a setkání. Výstava, pro kterou studenty inspirovaly rozhovory s hostujícími umělci a vzájemná setkání nad jejich studentskými pracemi, byla poprvé představena jako dočasná expozice v galerii Panel s názvem Ty, to druhé já. V průběhu navazujícího semináře na HBK, jehož podobu výrazně ovlivnily okolnosti pandemie covidu-19, byla diskuze studentů dále formována pojetím sebe-percepce a mezioborové výměny ve veřejném prostoru. Vystavované fotografické práce, videa a performance se zabývají otázkami setkávání, překračování hranic a vnímání druhého bez exotizujícího pohledu.

EN significant other, unknown place – unknown other, significant place

The exhibition is based on a long-term collaboration between students. Based on a preparatory workshop for Fotograf Festival: Uneven Ground, international students at Prague's FAMU and Braunschweig's HBK started a discussion about the terms of otherness and the encounter. Inspired by conversations with artists in attendance and in exchanges about their own works, You the other I was first presented as a short-term show in the gallery Panel. During the course of a follow-up seminar at HBK, shaped by the experience of the Covid-19 pandemic, the discussion was reinforced by notions of self-perception and exchange in the public sphere. In the photographic, video and performance works presented here, questions of the encounter, transgression and ways of looking at the other free from an exoticizing gaze are being negotiated.

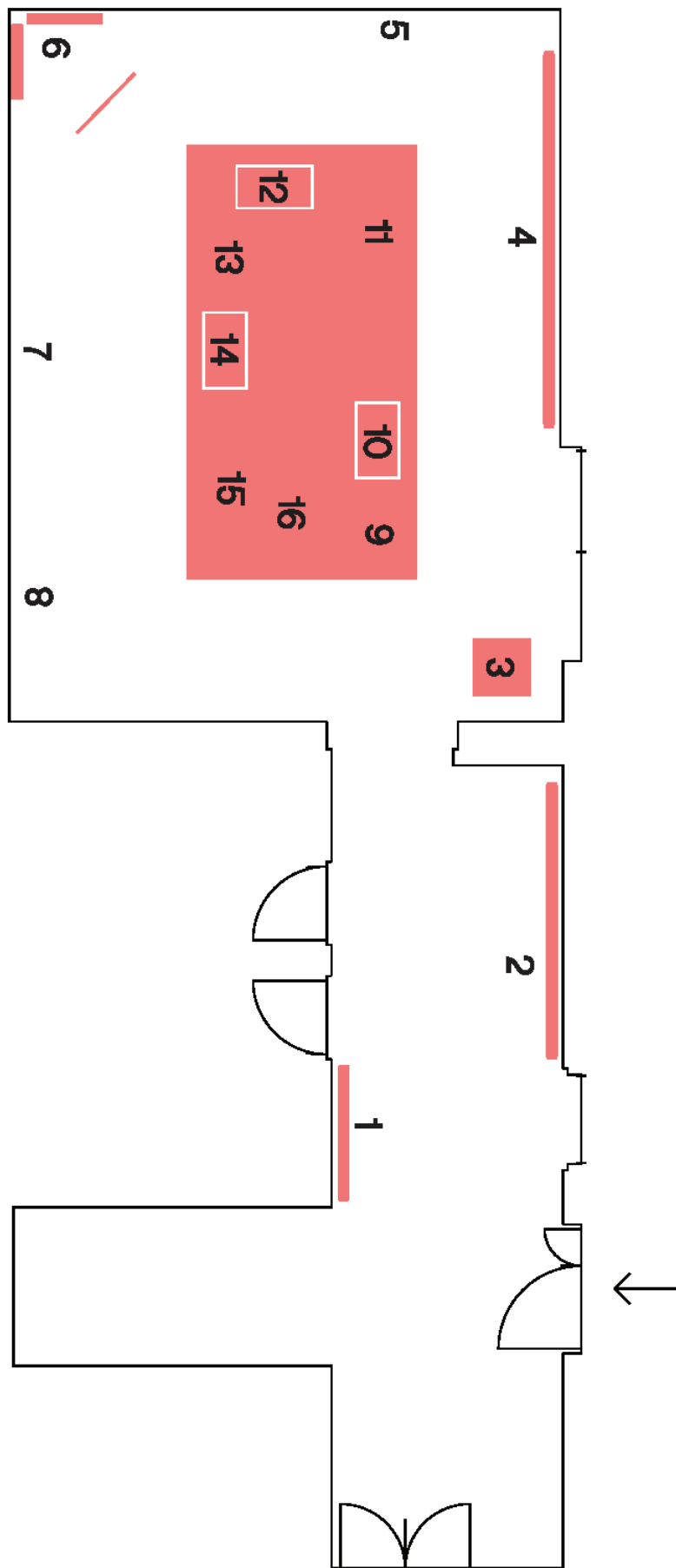
Text Tereza Rudolf

Vystavující Artists Gabriela BK, Gloria May Berthold, Ranaji Deb, Dajana Düring, Gordon Endt, Jette Held, Saki Hoshino, Paul Kluth, Sarai Meyron, Hanna Samoson, Leevi Toija, Jakub Tulinger, Valentin Wedde, Zoe Zaucker

Kurátorky Curators Stephanie Kiwitt, Anna Voswinckel, Tereza Rudolf

podpořeno supported by Program Centra pro současné umění Praha podporují: MKČR, Magistrát hl. m. Prahy (ve výši 2 500 000 Kč), Státní fond kultury ČR (215 000 Kč) a MČ Praha 7. Partneři: Kostka stav Mediální partneři: Artmap, jlbjlt.net, UMA – You Make Art

Výstava se koná za podpory Česko-německého fondu budoucnosti, FAMU Praha a HBK Braunschweig.

1

Ranaji Deb
(nar. v Agartale/Indie, žije v Praze)
Still Life [Zátiší], 2020,
suchý želatinový proces,
30 × 40 cm, listy papíru s textem

Jaké to je stát bez hnutí a sledovat svět okolo? Jaké příběhy by se mi začaly odkrývat, kdyby sochy v mém okolí mohly mluvit? Odmítá někdy naše tvorba svolit k tomu nechat se obdivovat? Zatímco v tichosti stojím za sochou beze jména, cítím, že sleduje, jak se pohybujeme v rytmických kruzích našich inscenovaných životů. Míjí mě neznámé postavy; některé mají ve tváři zvědavost, tváře jiných zůstávají lhostejné. Zeptal jsem se postaršího muže, zda by mě nevyfotil. Pokoušel jsem se tím svým vědomím nějak splynout s touto neznámou entitou. Proč tolik přehlížím ublížení, které působí mé myšlenky a skutky?

2

Paul Kluth
(nar. 1996 v Brunšviku/Německo,
žije v Brunšviku)
The blue files [Modré složky], 2020,
cyklus fotografií

Portréty lidí, kteří se fyzicky nachází v mé blízkosti. Lidé, kteří žijí ve stejné ulici, která bývala místem, kde se scházeli umělci a pankáči, a otevřeným prostorem pro setkávání různých přístupů k životu. Projekt The Blue Files je vizualizací konverzací mezi sousedy a momentkou z jejich současných životních etap.

3

Saki Hoshino
(nar. 1991 v prefektuře Gunma/
Japonsko, nyní žije v Brunšviku)
Conjunction, 2020, papírová kostka,
fotografie

2020. Rok, kdy se začaly šířit neviditelné věci. Vítr začal vát jiným směrem. Chci to vyfotografovat, pomyslela jsem si. To bylo v dubnu. Pak se město uzavřelo. Začala jsem fotografovat z okna své koleje. – Obloha občas vypadala jako oceán, světla a stíny se neustále proměňovaly, až nakonec nic nezůstalo. – Jednoho dne jsem se ocitla ve větrném tunelu. Mám novou práci: na částečný úvazek fotím v Institutu pro fluidní mechaniku. Měří to, co není vidět, ale i tak to existuje.

Fotografie v miniatuře je jednou z celého cyklu, ve kterém jsem se tento rok snažila zachytit neviditelné viditelným. A je to pohled z určitého mého úhlu.

4

Valentin Wedde
(nar. 1996 v Drážďanech/Německo,
nyní žije v Brunšviku)
The entanglement of one in the other [Zapletení jednoho do druhého],
2020, cyklus fotografií

„Vnitřní rovnováha skupiny se stala dynamickou a několikrát se proměnila; definovaná blízkost každého jednotlivce k druhému se bez přestání měnila...“
(*Rave*, Rainald Goetz)

Dotek nemění vzdálenost mezi námi, nýbrž přetavuje vzdálenost v blízkost. Fotografie byly pořízeny v roce 2018 na akci Œuvre-Kollektivu v Hamburku.

5

Gabriela BK
(nar. 1996 v Praze, žije v Praze)
descended, 2020, nástěnná malba

Často přicházíme ze Západu s našimi fotoaparáty, připraveni dokumentovat kulturu v okolí našich dovolených. Sdílíme že jsme tam byli, bereme si něco na památku z našich zážitků, možná dokonce vnášíme světlo na křivdy, které jsme ve světě viděli. Toto je moje lekce toho, že ne všechny fotografie by měly být pořízeny.

Po třech letech po pořízení této fotografie posvátných Black Hills v Dakotách, jsem se dozvěděla, že jsem ji pořizovat neměla, což jsem neslyšela, neboť jsem se zatím nenaučila naslouchat.

Tento obraz už fotografií není. Je to výraz mé vlastní ignorance, sebekritický pohled na moji pozici, která mi přinesla příležitost prožívat, naučit se být spojencem pětisetletému boji původních obyvatel a stejně tak mi umožnila stát v tomto galerijním prostoru. Diskuze se mění. Učíme se vážit si místo aropriovat, dávat místo brát. Toto je proces, který začíná vždy u osobního zhodnocení vlastních privilegií.

Historii nemůžeme změnit. Zato se můžeme tu a tam pozastavit a prohlédnout půdu, kterou nám tato historie dala, nebo lépe na půdu kterou jsme uzurpovali, aby-

chom tady stát mohli. Na příběhy, které se rozhodneme sdílet na úkor umlčení jiných.

Z mého subjektivního úhlu pohledu smíšeného původu, prchání a utrpení, kolonizace a destrukce, je toto “writing on the wall” v galerijní výstavě o nerovné půdě.

6

Leevi Toija
(nar. 1998 v Helsinkách/Finsko,
nyní žije v Praze)
When is it too much? [Kdy už je toho příliš?], 2020, video, list papíru

Obrazy, které splňují slovníkovou definici krásy, jsou něčím, co je v rozporu s nehezkou realitou námi tolik oblíbených hollywoodských melodramat. Jsou něčím, na co se těšíme, když se blíží happy ending. Co se však s těmi vznešenými obrázky a samotným spektaklem stane ve chvíli, kdy je necháme se donekonečna opakovat, jeden za druhým, bez následného vzrušení z tragédie nebo dramatu? Ztratila by taková show svůj jediný smysl, kterým je zabavit a rozveselit svého diváka?

7

Gloria May Berthold
(nar. 1996 v Brunšviku/Německo,
žije v Brunšviku)
Untitled [Bez názvu], 2020,
analogové černobílé fotografie

Vystavované fotografie jsou součástí stále vznikajícího cyklu započatého v zimě roku 2019. V té době jsem se ve svém rodném městě začala cítit velmi osaměle. Cyklus je o postrádání přátel, touze po hlubších vazbách, sdílení myšlenek na útěk a o tom, co člověk vidí, když se stále dívá na jedno a to samé.

8

Dajana Düring
(nar. 1994 v Hannoveru/Německo,
nyní žije v Brunšviku)
A study on distance [Studie o dálce],
2020, cyklus fotografií, různé velikosti

Jak blízko si umíme být a jak se náš pohled na někoho pro nás důležitého může časem proměnit? Kolik stránek jedné osobnosti lze ukázat v sérii fotografií a jak moc se taková reprezentace setkává s realitou charakteru? Po nějaký čas jsme se navzájem tu a tam fotili. Některé fotografie pořídili pokračdnu, některé jsou inscenované. Jsou důkazem blízkosti našeho

přátelství. Každý den světa v závislosti na konkrétním společenském kontextu ukazujeme různé tváře. Rozpor mezi tím, jak vidím svůj protějšek a jak ho vidí ostatní, může být poměrně veliký. Lze způsobem, jakým jsme se fotografovali, objevit nové a jiné osobnosti?

Dokáže být fotoaparát naším třetím okem, které najde a zachytí tyto osobnosti v obraze? Může výběr a uspořádání fotografií otevřít oči druhých tak, aby byli schopni ty skryté osobnosti spatřit?

9

Sarai Meyron
(nar. 1995 v Jeruzalémě/Israel,
nyní žije v Brunšviku)
The Second Sex [Druhé pohlaví],
2020, umělecká kniha

Cyklus zachycuje objekty, které jsou z pravidla chápány jako ženské. Co jim takovou povahu přisuzuje? Jak definujeme genderové rozdíly a jsou takové definice skutečně naše vlastní nebo jsou přejaté z kulturního či společenského prostředí?

10

Gordon Endt
(nar. 1996 ve Freiburgu/Německo,
nyní žije v Brunšviku)
Unfolding ConFusion [Rozvíjející se spletení], 2020, video

Mou nejbližší osobou je mé dvojče, bratr Connor. Když máte dvojče, ostatní vás mnohdy vnímají jako jeden celek. Dvojici, která je nekompletní, když je jeden pryč. Rozhodl jsem se zaměřit na toto téma vytvořením dvojitého portrétu, na kterém bez použití jakékoli digitální úpravy oba splýváme.

11

Gordon Endt
The perks of having a roommate [Výhody života se spolubydlicím],
2020, 15-20 diapozitivů (36 × 24 mm) na podsvícené desce

Autoportrét je dokumentárním svědectvím o mé současné bytové situaci. Říká se, že místo, kde člověk bydlí, o něm hodně vypovídá. Je zároveň i místem, které vás změní. Fotografie jsou autentické a nearanžované.

Věnováno chaosu, ve kterém jsem žil a lidem, se kterými jsem v něm

žil: Connoru Endtovi, Ole Harmsovi a Fabianovi Schneikerovi.

Každá mince má dvě strany. Žít se spolubydlícími znamená mít společnost, přátele a nižší nájemné. Znamená to ale i řešit pořád dokola jedny a ty samé problémy, nepořádek a hnijjící jídlo v lednici (ke kterému se samozřejmě nikdo nehlásí). Vystavené fotografie nejsou inscenované a stávají se tak důkazem o dění za zavřenými dveřmi.

12

Jakub Tulinger

(nar. 1996 v České republice, žije v Praze)

I walked at night and I heard the day, 2020, video

Jakmile začínám přecházet rychleji z prostředí do prostředí, mé chodidla se postupně stávají slyšitelnějšími pro okolí. Rezonují. Vnímají zvuk. Ožívají, kdykoliv se ocitnou na hranici ticha a zanikají, jakmile přijdou do styku s prostředím rušné ulice. Město a tři pokusy o zvukové gesto těla a jeho přirozenosti. Když v roce 1971 Pauline Oliveros vydala své tzv. „recipes for listening“ v tenké brožurce s názvem „Sonic Meditations“, navázala tím na několik dekád trvající snahu hudbu a zejména samotné zvuky odhmotnit, abstrahovat a redukovat, aby z nich pak následně mohly vzniknout dlouhé skladby v duchu „musique concrète“. Namísto abstrahovaného zvuku ale Pauline Oliveros usazuje do středu dění své vlastní tělo a zkoumá tak vnitřní a vnější zvukovou stopu, jež se pomocí různých meditačních cvičení usazuje v lidském sluchu a v pohybu těla. Snaží se přimět veškeré naše smysly, aby naslouchali našemu vnějšímu a vnitřnímu prostředí. Inspirací mi byly konkrétně tři cvičení, které jsem následně převedl do vizuálního jazyka, neboť, po zkušenosti s „dialogickým jednáním“ Ivana Vyskočila, sebe/reflexivita, záznam výpovědi/zvuku/slova/pohybu je téměř nutností k uvědomění si výskytu sama sebe v přirozeném prostředí. Performativní duch těchto tří akcí přímo vychází z této snahy. Je to procházka mě samotného ruku v ruce s městem, jímž jsem obklopen. Je to jako zavírat oči před průvanem. Vnímat jednotlivé kroky na cestě. Dýchat. Soustředit se na projíždějící auto. Hledat bílý šum a rytmus v útrokách metra. Jsou to hlasy davu. Zvuky trávy a listů mezi dla-

ňmi. To vše, co se nachází v poli našeho akusmatického poslechu.

VI.

Sonic Rorschach

With a white or random noise generator, flood a darkened room with white noise for thirty minutes or much longer. A prerecorded tape or mechanical source such as an air compressor may be substituted for the generator. All participants should be comfortably seated or lying down for the duration of the meditation. Half way through, introduce one brilliant flash of light or one loud, short pulse.

-V-

Native

Take a walk at night. Walk so silently that the bottoms of your feet become ears.

-XIII-

Energy Changes

Listen to the environment as a drone. Establish contact mentally with all of the continuous external sounds and include all of your own continuous internal sounds, such as blood pressure, heart beat and nervous system. When you feel prepared, or when you are triggered by a random or intermittent sound from the external or internal environment, make any sound you like in one breath, or a cycle of like sounds. When a sound or cycle of sounds is completed, re-establish mental connection with the drone, which you first established before making another sound or cycle of like sounds.

13

Jette Held

(nar. 1981 v Tanne/Německo, nyní žije blízko Brunšviku)

nichts (zu) sagen [není co říct], 2019/2020, instalace

Každodenní a banální úkon umývání rukou získává hlubší smysl. Jde o rituál a je-li vykonáván v sedě, čas a prostor se začnou rozpínat. Pomocí velmi jednoduchých prostředků nabude nepatrné gesto mytí rukou širšího významu a důvěryhodnosti. Nepatrnými gesty, s nepatrným množstvím materiálu, prostředků a úsilí se možná otevřou dveře ke smyslovým zážitkům, jinému způsobu myšlení a obnoveným vzpomínkám.

14

Hanna Samoson

(nar. 1987 v Estonsku, nyní žije v Praze)

Devil's Head Boys (Václav Died And It Was a Magic Trick) [Kluci od Čertovských hlav (Václav zemřel a bylo to kouzlo)], 2020, krátký film, 10:12 min

V průběhu dvou let, co jsem v Praze studovala, jsem málokdy potkala místní, kteří by byli celí diví z toho, že by se mnou mohli mluvit anglicky. Letos v březnu jsem ale potkala Ondru a Honzu. Bylo to v lesích nad vesnicí Želízky na Kokořínsku, kde jsem hledala cestu k Čertovským hlavám. Ondra mi řekl, že se učí anglicky sledováním YouTube videí a prohlásil, že “know[s] more English than all of the other students in his class combined.”

15

Shun Magazine,

různé edice, 2019-2020

Editováno studenty katedry fotografie HBK Braunschweig.

16

Zoe Zaucker

(nar. 1996 v Berlíně/Německo, nyní žije v Brunšviku)

Appropriation 1 [Apropriacce 1], 2020, kombinovaná technika

Práce *Appropriation 1 [Apropriacce 1]* představuje saténovou látku, která je potištěná názvy módních produktů z online obchodů. Tyto produkty čerpají z kultur a tradic, které velkým oděvním společnostem přináší enormní zisk. S názvy produktů jsem pracovala, protože mě zajímá moment fotografické paměti, kdy název přečteme a produkt nám okamžitě vytane na mysl.

1

Ranaji Deb
(*Agartale/India, lives in Prague)
Still Life, 2020, gelatin silver print,
30x40cm, text sheets.

How does it feel to stand still and observe the world around me? What stories will unfold if the sculptures in my environment could speak? Do our creations ever deny consent at being admired? As I silently stood behind the nameless statue I could feel her patiently watching us move in rhythmic circles of our staged life.

Strangers passed by, some with curious glances and others with marked indifference. I asked an old man if he would make the photo exposure; in some way I was attempting to merge my consciousness with this unknown entity. Why am I blind to the harm caused by my thoughts and actions?

2

Paul Kluth
(*1996, lives in Braunschweig, D)
The blue files, 2020, photo series

Portraits of people who surround me spatially. People who live on the same street, that used to be a hotspot for punks and artists and an open space for the most different ideas of living. *The Blue Files* is the visualisation of conversations with neighbours and a snapshot of their current stages of life.

3

Saki Hoshino
(*1991 Gunma/Japan, currently lives in Braunschweig)
Conjunction, 2020, paper cube, photograph

2020. The year when invisible things are going around. The wind direction has changed. Now I want to take pictures of it. I thought so, it was in April. The city has been locked down. I started to take pictures from my window at the student residence room.
- The sky sometimes looked like the ocean, lights and shadows constantly interchanged and nothing stayed there. -
One day I was in the big wind tunnel experiment device. My new part-time job is taking pictures at the Institute of Fluid Mechanics.

They measure what actually can't see but exist.

The photo in the miniature model is one of the ongoing series that I tried to catch the invisible through the visible this year. And it is a view from a certain point.

4

Valentin Wedde
(*1996 in Dresden, raised in Berlin, currently lives in Braunschweig)
The entanglement of one in the other, 2020, photo series

„The internal balances within the group had become dynamic and shifted several times, the defined closeness of each individual to the other was constantly changing ...“
(Rainald Goetz, *Rave*)

Touch does not change the distance between us, but converts the distance into proximity. The photos were taken in 2018 at an event by the collective „Oeuvre“ in Hamburg.

5

Gabriela BK
(*1996 in Prague, lives in Prague)
descended, 2020, wall drawing

Often it has been the case that we come from the West with our cameras, ready to document the cultures surrounding our vacation spots, to share that we were there, to bring something home from our experience, maybe even to shed light on the injustices we've seen in the world.

This is my lesson that not all photographs are meant to be taken.

I found out three years after taking the photograph of the Black Hills, sacred to the Lakota peoples, that I was told not to, but didn't hear, or hadn't learned to listen yet.

The image is no longer a photograph, it is a comment on my own ignorance, a scrutinising look at my the position that gave me the opportunity to experience, to learn to be an ally to the 500-year-long fight of the Indigenous peoples, the same position that in turn allowed me to stand in this gallery space. The discourse is changing. We are learning to appreciate instead of appropriating, learning to give instead of taking but this is a process that begins with a personal privilege check.

The history we cannot change, but we can stop every now and then to look at the ground this history gave us, or rather the ground we took to stand here today, the stories we chose to tell while silencing others.

From my subjective point of view of mixed ancestry, a history of fleeing and of suffering, of colonizing and destroying, this is the writing on the wall in a gallery show about uneven ground.

6

Leevi Toija
(*1998, Helsinki/Finland, currently lives in Prague)
When is it too much?, 2020, video, sheet of paper

Images that fulfil the dictionary definition of beautiful are something to contradict against the ugly reality in our favourite Hollywood melodramas. They are something to look forward to when the happy ending comes. But what happens to the blissful images and the spectacle itself when they are endlessly repeated one after another without the upcoming thrill of tragedy and drama?

Would the spectacle lose its one and only meaning of entertaining and amusing the spectator?

7

Gloria May Berthold
(*1996 in Braunschweig/Germany, lives in Braunschweig)
Untitled, 2020, analogue b/w prints

The photographs are part of an ongoing series that started in the winter of 2019. In this period of time I started to feel very lonely in my hometown. This series is about missing friends, a craving for deeper connections, shared thoughts of escape and what you see when you always see the same.

8

Dajana Düring
(*1994 in Hannover/Germany, lives in Braunschweig)
A study on distance, 2020, photo series, diverse sizes

How close can we be and how does our gaze upon the significant other change over a period of time? How many facets of a single personality can be shown in a series of photos and how

close does it match to the real character? During a period of time we've been taking pictures of each other, every now and then. Sneaky ones and some that are arranged and staged. They are an evidence of our closeness as companions.

Everyday we present different personas and characters in different social contexts. So the discrepancy might be quite immense between the way I see my counterpart and how others perceive them.

Can other personas be found by photographing each other the way we did?

Can cameras function as the third eye to find and capture these other personas in an image? Can pictures be selected and arranged in a way that opens each other's eye for the hidden personas?

9

Sarai Meyron
(*1995 in Jerusalem/Israel, currently lives in Braunschweig)
The Second Sex, 2020, artist book

In this series, objects are photographed that are widely accepted to be for women. What makes these objects for one gender or the "other"? How do we define the difference between the genders, and what of those differences are truly our own definition, or that of our culture and society?

10

Gordon Endt
(*1996 in Freiburg/Germany, currently lives in Braunschweig)
Unfolding Confusion, 2020, video

The closest person to me is my twin brother Connor. As a twin, you are often seen as a whole. A couple being incomplete when separated from each other. I decided to work on the topic by creating a double-portrait showing both of us fused together but without any digital altering of the image. The Images themselves range from our childhood to the present in chronological order.

11

Gordon Endt

The perks of having a roommate,
2020, 15-20 photo slides
(36x24mm) on a light table

A self portrait in documentation of my current living situation. The place where you live is believed to tell a lot about yourself. At the same time the place you live in changes you. The photos are authentic and not arranged. Dedicated to the chaos I lived in and all the people I lived with: Connor Endt, Ole Harms and Fabian Schneider

There are two sides to every story, living with roommates means company, friendship and lower rent prices. But it also means discussing the same problems over and over again, chaos and rotten food (no one`s food by then of course) in the fridge. The displayed photos are not staged, therefore they serve as proof of what happened behind closed doors.

12

Jakub Tulinger

(*1996 in Czech Republic, lives in Prague)

I walked at night and I heard the day,
2020, video

If I cross the borders from one place to another, my feet are getting more visible for my ears. It resonates. They (my feet) are listening. They live, whenever they are on the edge of silence, and they die out, when street rush comes closer. One city and me - three attempts of a sound gesture of my body. In 1971 Pauline Oliveros publicated her „Sonic Meditation“ (in her words „recipes for listening“) and instead of the efforts described by the movement around „musique concrète“ a few decades ago, she put her and our body straight into the middle of the sound environment. Through some meditation exercises she tried to activate all senses, which we have and showed us the distinction between subjective and objective perception of our environment. It inspired me to make three performances, in which according to Ivan Vyskočil`s concept of living our subjectivity through public loneliness I am asking myself, how can I perceive my subjectivity, what is self-reflection, notice itself,

sound environment and sound itself. It`s about myself and one walk through the city. It`s about my closed eyes in the draft. It`s about breathing and the sound of grass in the hands. Leafness on ground. It`s myself.

VI.

Sonic Rorschach

With a white or random noise generator, flood a darkened room with white noise for thirty minutes or much longer. A prerecorded tape or mechanical source such as an air compressor may be substituted for the generator. All participants should be comfortably seated or lying down for the duration of the meditation. Half way through, introduce one brilliant flash of light or one loud, short pulse.

-V-

Native

Take a walk at night. Walk so silently that the bottoms of your feet become ears.

-XIII-

Energy Changes

Listen to the environment as a drone. Establish contact mentally with all of the continuous external sounds and include all of your own continuous internal sounds, such as blood pressure, heart beat and nervous system. When you feel prepared, or when you are triggered by a random or intermittent sound from the external or internal environment, make any sound you like in one breath, or a cycle of like sounds. When a sound or cycle of sounds is completed, re-establish mental connection with the drone, which you first established before making another sound or cycle of like sounds.

13

Jette Held

(*1981 in Tanne/Germany, lives near Braunschweig)

nichts (zu) sagen, 2019/2020,
installation

The daily and trivial task of hand-washing is assigned a deeper meaning. The act is a ritual and when performed in a sit-down position, time and space is expanded. With simple means, the gesture of washing hands will broaden its meaning as well as our experience in trust. With subtle gestures, little material, cost and

effort, the doors may open to our sensory experiences and different ways of thinking, and refresh memories.

14

Hanna Samoson

(*1987 in Estonia, currently lives in Prague)

Devil's Head Boys (Václav Died And It Was a Magic Trick), 2020,
short film, 10:12 min

During my 2 years of studies in Prague, Czech Republic, I rarely encountered local people eager to speak to me in English. But in early March this year, as I was searching for Devil's Heads, I met Ondra and Honza in the forest above the village of Želízy in Kokořínsko. Ondra told me that he had been learning English from watching YouTube videos, and claimed to “know more English than all of the other students in his class combined.”

15

Shun Magazine,

diverse editions, 2019-2020.

Edited by students of the photography department of HBK Braunschweig.

16

Zoe Zaucker

(*1996 in Berlin/Germany, currently lives in Braunschweig)

Appropriation 1, 2020, mixed-media

The artwork „Appropriation 1“ shows a printed satin fabric. You can see titles of fashion products found in online shops. These fashion products are enriched by cultures or traditions, with which companies gain great profit. I worked with the titles because I'm interested in the moment of photographic memory when we read a title and we directly have a product in mind.